

Op weg met het Kruis” (Stille Week, Groningen 2020)

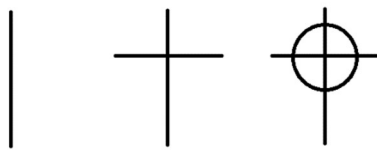
In het Mattheüsevangelie (Mt. 16, 24-25) staat:

Daarop sprak Jezus tot zijn leerlingen: Wil iemand met mij meegaan, laat hij dan zichzelf verloochenen en zijn kruis op zich nemen en mij navolgen. Want wie zijn ziel zou willen behouden, zal haar verliezen; wie echter zijn ziel verliest om mij, zal haar vinden.

Jezelf verloochenen (Grieks: aparnéomai: ontkennen, loochenen, verloochenen), wat zou dat hier willen betekenen? Misschien is het een oproep om bij jezelf na te gaan waar je je zelfgevoel aan ontleent, waar je je mee vereenzelvigd, identificeert. Je lichaam? Je afkomst? Je karakter? Je persoonlijkheid? Je daden? Er zijn zoveel aspecten die ons ons zelfgevoel geven; wordt van ons gevraagd dat op te geven?

Het kruis wordt gevormd door twee lijnen: één verticaal, de ander horizontaal. Je zou daar een uitdrukking in kunnen vinden van het “hemelse” en het “aardse”. Net als de lijnen van het kruis, lijken die wel “haaks op elkaar te staan”. Eenzijdige gerichtheid op het geestelijke kan leiden tot geringschatting van het aardse, eenzijdige gerichtheid op het aardse kan leiden tot het vergeten van het geestelijke. Alleen in het “kruispunt” zijn ze met elkaar verbonden. Kan je als mens het op je nemen om op dat éne punt te gaan staan en de spanning daarvan uit te houden? Wordt je daar dan niet heel erg klein en benauwd?

Wanneer de priester aan het altaar het kruisteken slaat, wordt bij de verticale lijn uitgesproken dat de Vadergod in ons moge zijn; bij de horizontale lijn wordt uitgesproken dat de Zoongod in ons moge scheppen. Maar er is nog een derde gebaar. Er wordt een cirkel gemaakt, vanuit en om het “kruispunt” heen. Daarbij wordt uitgesproken dat de Geestgod ons moge verlichten.

Aan de Vadergod ontleen wij ons bestaan, Christus gaat met ons mee in ons aardeleven en -sterven. Wanneer Christus in de mensenziel een plaats vindt, kan je als mens, vanuit dat ongrijpbare middelpunt (laten we het maar het “Ik” noemen) in je mensenleven die “haaks op elkaar staande” kanten steeds meer met elkaar verbinden. En een gevoel krijgen voor wat Rudolf Steiner misschien bedoelde, toen hij aan de Oud-katholieke priester Schuster schreef: de Heilige Geest is de werking van Christus in ons.

Bart Hessen, 4 april 2020